

FENYVES MARCELL

Nincs és most

„Ó Európa hány határ”
(József Attila)

Kál-Kápolna; Emőd. Megesik, hogy az útra kelő nem tudja miért, hova indult. Jegye; pénze zsebében; azt hiszi – hinné – elkerülik buta atrocitások. Nyékládháza felé utazom. Miskolci Avasra? Tartson az út, míg érzem az otthoni illatokat, mert egy váltás ruha; más még őrzi lakás levegőjét, pont ama perctől, hogy bepakoltam a háti tatyómba. ...Aztán vissza. Napos fürkében ülök, körülöttem minden helyre jutott bírált fajtámbeliből egy és osztozni fog itt levegőn; fényen meg a csenden. Alvást színlelek és jobb lábam a balra feszítve zárom a fürketeret köztem meg a szemben ülők közt, mert az az érzésem, hogy lóttek a kéjutazásnak. Még gyerekek? Kamaszok? Csak az ördög tudna felelni: ablaknál Dzszenifer, mellette Kevin; Rozalinda. Egy vajazott zsemlét oszt három részre középső. Anyjuk a legközelebbi kupét foglalta magának és – folyvást – falon átkiabálva nevelte övéit, az se zavarta, ha rászólnak: nekiment az utasnak. Mindig a részleteket figyelem. Sose tudni, miből lesz vers; ir'itált a zavar, de a durva beszédfolyamokból ezt szűrtem le: a kis Dzszenifer *csibabát*– csivavát? – tart; már malacot vágott Kevin. És mit tett Rozalinda? Arról hallgatok én. Ide – mit számít – hepiend kell: messze lakom, toleráns vagyok és jó tág Európa.

Elment Prágai. Távolság gépektől, minuszos hír tárja elém a hiányt. Repülőt hajtok ki a lapból és egy telt szemettest célozva be, útra bocsátom. Szállj, madaram – szólok –, noha kormányzó demagógok fennkölt ostobaságaitól már súlyos a szárnyad. Nézem a táblákat: *Budapest; vécé; Európa*. Több száz – több ezer? – énlény várakozik vonatudvar

sínei mentén vagy várótermekbe szorulva,
sőt nem is arcokat; embereket látok, csak önálló-
sult, ádáz tagokat, mik az indulatokra mozognak.
Kissé keskenyedem, de a küzdelmet nem adom fel,
testi erőm használva lököm fel az útba esőket;
hullatom önként, egyre a kultúrát le magamról.
Mit turkálsz a kezekben késsel a déli bomárban?
Zöld Front: áll a falon. Gyerekek, kik a gépkocsigyárak
mérgegáz-felhői alatt bambán cseperedtek,
azt szajkózva, a réti tehén lila és csokiból van.
Korbejelentő lapra mit írjak? A várakozások,
mik megelőzték új ezer év jöttét, csak a gyermek
vágyai voltak. A hullta után feltámad az ember,
mit se tanulva – ma hétmil'íárdan – a károkozásból.
Korsó sört akarok hörpölni csupán cigi mellé,
érte szeméttenger közepén kell átgyalogolnom;
reggeli hányás- és ürülékszigetek: kikerülve.
Tiszta mocsok papucsom, de a rüsztt; talpam makulátlan.

Asszonyok

Zabáné villamosra száll.
Koros. Nyer egy vonaljegyvet.
Milyen elégedett! Talált
a szatyrának ülőhelyet.

Lavórnyi hátsóját legott
most kényelembe helyezi:
a vásárolt mellé lerogy.
Őt ennyi tér megilleti.

Van árnyék; szellő lengedez
és ablaknál mélázhat itt:
pörkölt legyen vagy tyúklevés?
Az istenért! Hozott szotyit?

Mert unja Jamie Olivért;
a táptévés recepteket
eldönti, hogy ma ételét
Zabáné módra főzi meg.

A járaton langy béke. Lám
sehol egy rosszarcú alak.
Kosárcájából kandikál
ki csak levágott csirkenyak.

Ha tudná! Ám fogalma sincsen,
reá miféle éj borult.
A vén Banyán – e kontinensen –
már éltetik a háborút.

...

A nap *Szalonnéra* tekint,
a néninek árnyéka van;
övé a tér; az utca itt,
bár nincstelen; hajléktalan.

Miért Szalonné? Egyszerű.
Merő poénból aggatá
e gúnynevet rá pár tetű.
Milyen vicces. Nahát, nahát.

A sarkon áll, hol emberek
közömbösen kerülgetik.
A yuppie arra lépeget,
tekintetével rálegyint,

eközben villamos döcög
a cúgos Bosnyák tér felől.
Pihen. Sok rosszul öltözött
zuglói már tódulna föl.

Előző versem hőse épp'
e lomha járaton időz.
Gurítja oldalvást szemét:
Szalonné lényét figyelőt

és összenéznek asszonyink;
megáll futtában az idő –
csövesromantikák szerint
e közhely tetten érhető.

Vérpeléti danse macabre

Csoda történt Vérpeléten:
megszólalt Bakó Ica.
Rándult egyet a kötélén,
annyit mondott csak, szia.

Udvarlója mit tesz erre?
Menten utána siet.
Nem marék gyógyszert szedett be:
szem ciándrzsét evett.

Egy csepű hajú leányka
látta ezt és rí, zokog,
„Oda a falu bikája!”
Mellének pisztolyt fogott.

E világból távozóknak
weblapot szerkesztenek:
bár a nézettsége jó nagy,
a halottnak egyre megy.

Sok botor a kútba ugrott;
más magát nyiszálta, mert
Vérpelét fölött bolondok
karmazsin holdja delelt.

Nyaktiló; torokmetélő
kapható ízlés szerint,
sőt – felárért – még kivégző
is dukál. Micsoda kincs!

Már csak arról szól a fáma,
hány került vonat alá;
Vérpeléten házról házra
jár a népszerű halál.

A sírásó jó kedéllyel,
fütyörészve ügyködött,
majd – a dolga végeztével –
vándortarisznyát kötött.

Pár magyal; diófa; kőris
áll a síri csend felett.
Vérpelét a térképről is
szépen letöröltetett.

Hercegnő

Kiról most írok, szőkeség:
aligha látott könnyeket.
Ha mégis eltörik a mé-
ceses, blogfotóin pityereg.

Egész lényében átlagos.
Agyondicsérik? Marha jó.
Nem másod- vagy harmadlagos,
hogy apja bankigazgató.

Milyen hátországot kapott!
A küzdőtér: kölyöktérp,
hiába emberfarkasok
meg nappali kísértetek.

Az atyai gondoskodás
lelkére köt egy tanmesét:
azt mondja el és semmi mást,
hogy szív a bölcs, míg győz a szép.

A hercegnőnek dolga van;
shoppingol és angolt tanul.
Nyomában oly boldogtalan
az élet, mégis *very cool*.

„Summertime (when the living is easy)”

Nyáridő. Már hozzászoktunk:
ha nyílik az égi csap,
olyan eső zúdul ránk, mi
emlékezetes marad.

Mint egy katasztrófafilmben:
özönvíz, kész örület;
tájfűt csörtet át a téren -
bár lenne pár perc szünet.

Ernyőnek; esőkabátnak
hasznát itt már nem veszed.
Fal tövében álldogálnak
zuglóiak, emberek.

Mivel éppen arra jártam,
magam is köztük vagyok.
Igaz, hogy már bőrig áztam,
egy helyet elfoglalok.

Míg az orkán végét várom,
álmodóvá döbbenek:
semmi áldás e világon...
És kinek szúr ez szemet?

A közelből lárma szólít
vissza. De mi lehet ez?
Két csöves azon civódik,
hogyan melyiké az eresz.

Minden szem őket fürkészi.
Végül csak rájuk dörög
mellettem álló, a férfi.
Hadar istent, ördögöt.

Oda se bagóznak erre
a marciális komák.

*Ne zuhogjon a fejemre:
lényüket ez hatja át.*

Mert az egyik csak üvöltöz,
mindegyik ütése rossz,
társa úgy vágja a földhöz,
mint Hektort Akhíleosz.

Mire aztán célhoz ér a
győztes, tiszta már az ég.
Elindul az élet, noha
tenger pocsolyában lép.

Az az egy maradt meg bennem,
hogy e csipcsup küzdelemben
- nem tudom, hogy mondjam ezt –
volt valami... Hősies?